
АКАДЕМІЯ БЛАДВІНГ
НА КРИЛАХ КРОВІ
БРАЯР БОЛЕЙН

БРАЯР БОЛЕЙН

На крилах крові

On Wings of Blood

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: On Wings of Blood, Briar Boleyn.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Прелюдія

«Моя кров говорить до тебе у твоїх жилах».
«Венеційський купець» (дія 3, сцена 2)
«Хто зустріне смерть без кохання, той неодмінно загине.
Але хто віддасть свою душу, тому відкриється вічність».
Останні слова Королеви

Пролог

Здається, я був п'яний. П'яний від влади, п'яний від її крові.

Я вірив, що вона мені пробачить. Пробачить, бо мусить. Ми були пов'язані, вона і я.

Що *сказано*, *те навіки незламне*. Хіба не так казав старий? Що *зв'язано*, *те не розв'яжеш*.

Я не зробив нічого поганого, переконував я себе. Просто довів усе до логічного кінця.

Я не збирався отримувати від цього задоволення. Я був голодний. Вона була мені *потрібна*.

Гаразд, можливо, трохи задоволення таки буде. Але для нас обох. Не лише для мене.

Я ступив до неї, глянув їй в очі і на мить завагався.

Я відчував, як мене гризе порожнеча. Жага крові жила в мені завжди, причаївшись десь під поверхнею. З нею я якимось дивом умів тримати її на припоні.

Вона дивилася на мене не так, як дивився б тралл. Не як на щось, чого треба боятися чи кому треба поклонятися. Вона ніколи так не дивилася.

Ні, у її очах зараз було щось зовсім інше.

Чиста ненависть.

Вона мені довіряла. Хай навіть сама в цьому не зізналася б.

А тепер я це знищив.

Вона дивилася на мене так само, як у перший день. Ніби я не чоловік, а лише потвора.

І все ж потяг був надто сильний. Я не міг просто дозволити їй піти геть від цього. Від мене.

Перший ковток її крові вдарив мені в голову, як наркотик. Солодка, густа, могутня.

Вона була всім, чого я прагнув. Навіть більше. Я пив жадібніше. Ніколи в житті я не куштував нічого подібного. Вона була досконала. Замість того щоб насититися, мій голод ревнув з новою силою.

Я відчув, як її тіло напружилося, відчув ледь помітну тремтіння, коли вона спробувала відсунутися, але не звернув на це уваги. З часом вона звикне. Мусить. Такий наш шлях.

Аж раптом мої ікла вирвали з її шиї, без жодного попередження.

Земля навколо нас вибухнула.

За кілька хвилин, коли пил осів і вона повільно обернулася до мене, а сліди моїх зубів ще свіжо червоніли на її шиї, я зрозумів правду.

Тепер їй загрожувала більша небезпека, ніж будь-коли.

І вона ніколи не пробачить мені того, що я зробив.

Розділ 1. Медра

Осіння Пора

Десять місяців тому

Листя вже жовтіло, коли він мене знайшов. Останні рештки літа тікали геть, а разом з ними починалася моя неволя.

Я померла, знищивши зіпсованого бога в моєму власному світі. Я принесла жертву, щоб урятувати тих, кого любила. Я пішла на смерть добровільно. Без жодних жалів.

І я чекала, що кінець так і лишиться кінцем.

Доля виявилася жорстокою.

Я зробила перший судомний вдих і відчула, як моя душа тріпоче в тілі, ніби не певна, що їй тут місце, а тоді неспокійно вляглася, наче неохоче визнаючи, що нам доведеться бути разом.

Та де це «тут»? Це був не мій світ. Це був не Ерканум. Я відчула це з самого повітря. Воно смерділо залізом і попелом. Кров'ю й смертю.

Ледь чутно застогнавши, я перенесла вагу, і біль хвилею прокотився спиною. Щось притискало мої ноги.

Я знову ворухнулася і цього разу глянула вниз. Мене пробрав холод. Не щось. Хтось. Мертвий лежав на мені, придавлюючи своєю вагою.

Я глибоко вдихнула, щоб опанувати себе. Але тільки погіршила справу: сморід гнилі вдарив у ніздрі ще дужче. Мене знудило.

Щось ледь чутне зачепило слух.

Потім ще раз.

Я напружилась, силкуючись розібрати приглушене бурмотіння. По твердій землі карбували крок чиїсь ноги.

Люди йшли сюди.

Я сіла і заходилася відштовхувати важке тіло, що впало на мої ноги, намагаючись вивільнитися. Кликати на допомогу? Чи сподіватися, що вони пройдуть повз і не помітять?

Голоси наближалися.

Раптом на краю мого поля зору з'явилася постать, що стрибками видиралася по горі тіл, наче здоровезна ласка.

Це був чоловік. Маленький, жилавий. Він шкірився, показуючи ряд пожовклих щурячих зубів.

Я завмерла, сподіваючись, що він вважатиме мене ще одним мерцем у купі.

Але було запізно. Мабуть, він устиг помітити мій рух, ще перш ніж я побачила його. Миттю, по-щурячому, він стрибнув на мене й придавив до землі.

Я чула сморід його гнилого дихання, коли він схилив обличчя до мого й довго, глибоко принюхався.

— Барнабасе!

Голос розітнув повітря, мов батіг. Гучний. Низький. Владний.

Чоловік, що сидів на мені верхи, завмер, і його обличчя скривилося від вагань.

— Так, Учителю? — Його голос став схожий на сичання змій. Бридкий і запопадливий.

— Що ти знайшов?

Він вдихнув. Його обличчя було зовсім близько від мого вуха. Він знову втягнув мій запах, ніби той був ароматом рідкісного вина.

А тоді, на мій жах, із рота виповз язик. Червоний і смердючий, звивистий шмат плоті потягнувся до моєї шиї.

— Барнабасе. — Голос став різкішим. — Я поставив тобі питання і чекаю швидкої відповіді.

Язик сховався назад у щурячий рот. Я бачила розчарування в його очах, коли він неохоче відповів:

— Ця жива.

Пауза.

— Неможливо. Решта були мертві. Це місце горіло кілька днів.

В очах чоловіка, якого звали Барнабас, блиснуло щось, що мені не сподобалося.

Я затамувала подих, а ми дивилися одне на одного. Тоді він усміхнувся.

— Усе одно вона жива, мілорде. І пахне вона... — він знову втягнув повітря, мов голодний дворняга, і я здригнулася, — *чудово*.

Він знову опустив рот до моєї шиї, і я закричала, вскинувши руки, щоб його відштовхнути, бо побачила блиск гострих зубів.

— Геть від неї, — гаркнув інший чоловік, лорд. Його голос був хижим, загрозливим. Я силкувалась зрозуміти, скільки йому років. Молодший за Барнабаса, подумала я. — Ні краплі. Ні нюху більше. Це наказ. Привести її до мене. Негайно.

Барнабас заскиглив так тихо, що чула лише я, наче пес, що рветься з ланцюга господаря.

— Лише крихітну пробу. Лише маленьку пробу, красуне, — прошепотів він. — Ти так смачно пахнеш. Краще за будь-що, що я куштував. Коли він тебе забере, то вже не відпустить. Більше такого шансу в мене не буде.

Його губи розтулилися, і з'явилися два гострі ікла, видовжені й загострені. Більші, ніж я бачила в будь-якого чоловіка чи навіть жінки. Він вишкірився, як вовк, і почав опускати обличчя до моєї шиї.

Мене накрила паніка. Я заборсалася, замахнулася руками, щоб ударити. Його швидкість і сила приголомшили мене: за мить він знову притиснув мої руки донизу.

Я була слабша, ніж раніше. Чи то від самого переходу, чи то від випробування, що йому передувало, я не знала.

Я не припиняла боротися з ним і відчувала його роздратування, коли він намагався втримати мене.

Його обличчя нависло над моєю шиєю. Зуби були зовсім поруч. Я заплющила очі, напружившись усім тілом у чеканні неминучого нападу.

Але замість того почувся тихий хрускіт.

Я відчула на обличчі вологу й розплющила очі.

Тіло Барнабаса все ще було на мені. Але голови в нього не було.

Ахнувши від жаху, я сіла й скинула його труп із себе, глянувши вбік: його відсічена голова котилася вниз по купі тіл, а в черепі стирчав болт.

Я провела рукою по обличчю, намагаючись стерти кров цієї паскуди.

Тоді-то я й збагнула, що я дуже недоречно гола.

— Вставай. Іди сюди.

Я зціпила зуби. Схоже, я мала проміняти одного викрадача на іншого. І цей не був схожий на підлесливого.

— Я воліла б залишитися тут, — гукнула я. — Ідіть своєю дорогою. Допомоги мені не треба.

Якусь мить стояла тиша. Потім злетів хор голосів. Чоловік був не сам. Мої слова, певно, вразили гурт людей навколо

нього.

— Тихо. — Голоси внизу замовкли. — Це не було проханням, — знову прозвучав голос. — Але якщо ти вдруге відмовишся виконати мою волю, я охоче накажу одному зі своїх людей віднести тебе вниз.

Я повільно підвелася й почула, як внизу перехоплює подих: чи то від вигляду крові Барнабаса, що стікала по мені, чи то від видовища оголеної жіночої плоті, хто його знає. Здебільшого там були чоловіки, тож, скоріш за все, друге.

Я підняла руку, захищаючи очі від каламутного сонця, що напівзирнуло з-за хмар. Придивившись, я побачила шеренгу солдатів: одні стояли, інші сиділи верхи. Усі були в особливих червоно-чорних обладунках.

Спереду на чорному коні сидів чоловік. У руках він тримав арбалет. Я з цікавістю оглянула зброю. Мабуть, це був справді потужний лук, якщо він міг відтяти голову одним пострілом.

Тоді я підвела очі на обличчя чоловіка, і думки про лук зникли.

Він був вражаючий. Самі гострі кути й бліда шкіра. Смертоносний і спокусливий.

І набагато молодший, ніж я очікувала. Майже мого віку.

Цей чоловік урятував мені життя. Убив одного зі своїх людей, щоб мене захистити.

Але коли я побачила зарозумілий вираз на його гарних рисах, жорстокий вигин тонких губ, вдячності я не відчула.

Золотаве русяве волосся обрамляло гострі вилиці. Він мав стрункy, елегантну статуру, повну м'язистої грації. І все ж щось у ньому наводило на думку, що колись він був кволим і худим хлопчиськом.

Одна риса виділялася серед інших. Його орлиний, яструбиний ніс. Він не вписувався. Надто гострий, надто великий.

Надто далекий від ідеалу. Але, якщо вже на те пішло, він робив його ще аристократичнішим, посилюючи погорду на обличчі. Він пасував до тонких ліній вилиць і щелепи й додавав йому вовчої подоби.

Дехто назвав би його навіть непривабливим. Він, безперечно, не був у моєму смаку. Я віддавала перевагу міцнішій статурі. Темнішому волоссю. Але я не могла заперечувати, що в ньому було щось. Відчуття ледь стриманої сили й небезпечного розрахунку, що кипіло під маскою суворого самовладання.

Поки я спускалася, спотикаючись, горою гнилих трупів, він зліз з коня. Тримаючи арбалет у лівій руці, він рушив до мене. Тримався як людина, непривчена, щоб її владу ставили під сумнів.

Пронизливі сірі очі блиснули, і я відчула, що мене оцінюють з голови до п'ят. Його погляд повільно затримувався на кожному дюймі моєї плоті, здираючи з мене всю скромність.

Він ступив ближче, принюхуючись так, що нестерпно нагадало мені Барнабаса. Я вловила запах зелених яблук, що линув від нього, а тоді не витримала й відсахнулася. Пізніше я ще дивуватимусь цьому. Він пахнув свіжо. Зовсім не так, як Барнабас чи смердючі трупи.

Та я більше не могла терпіти цей погляд, що ковзав по мені.

— Дивись добре й довго, чому б ні? — Я закинула довге волосся за плече й збентежено відчула, як воно лягло на голу шкіру. — Запевняю, це буде востаннє.

Десь у шерезі один відважний солдат вибухнув сміхом. Я всміхнулася в бік воїнів, кидаючи виклик: нехай спробують засміятися ще раз.

Погляд їхнього юного командира миттю заглушив усіх.

Молодик скривився зневажливо:

— Я намагався збагнути дивну пристрасть Барнабаса. Ти смердиш просто огидно. Але гадаю, це неминуче, коли лежиш на купі трупів.

Він повернувся до одного з солдатів:

— Принесіть їй одяг. — Він клацнув пальцями. — Ні, краще віддай їй свій плащ. Знімай. Негайно.

Я помітила, як солдат округлив очі.

— Але, мілорде, мій принце, — прошепотів він, крадькома позираючи на мене. — Ви ж бачили, що вона таке. Її волосся... Вона носить знак...

Он як, принц? Вигляд у нього, безперечно, був досить пихатий.

— Я знаю, що вона таке, — відказав командир. — Краще за тебе, не сумніваюся. А тепер віддай їй свій бісів плащ. Ми забираємо її з собою.

Солдат поквапливо розстебнув плащ і кинув мені. Я вдячно його піймала, намагаючись не зважати на вираз його очей. Страх чи відраза, я не могла збагнути.

— Принц чи ні, ви глибоко помиляєтеся, якщо думаєте, що я піду з вами, — заявила я, приймаючи плащ і загортаючись. — Дякую за плащ, але додому я знайду дорогу й сама.

Принаймні частина цього була правдою. Це був не дім. Сумніваюся, що я коли-небудь туди повернуся. Але я могла піти з цього пекла, в яке впала.

За мить я пошкодувала, що озвалася.

Юний командир сів верхи. Тепер він глянув на мене зверху зневажливим поглядом. Ніс у нього, помітила я, був не лише яструбиний, а й кривий, ніби його ламали раніше, і не раз.

Щось у ньому не давало відвести очей. Його погляд зустрівся з моїм у безмовному виклику.

— Якби ж то це рішення було за тобою. Але не за тобою. Але якщо ти збираєшся ускладнювати... — Він показав на іншого солдата. — Знайдіть їй пристойний одяг. А тоді зв'яжіть.

І вони це зробили.

Ми рушили до міста, дивна процесія з солдатів, коней і мене, що спотикалася попереду командирового коня, з скутими ланцюгами зап'ястками, ступаючи по нерівній землі.

Я відчувала на собі погляд принца, відчувала його холодну втіху щоразу, як я спотикалася.

Я вже відчула лютую ненависть до свого нового викрадача, але примудрилася не озиратися й не дивитися вгору. Ані разу.

Та зрештою він озвався.

— Звідки ти?

Я проігнорувала.

— Я поставив питання. Очевидно, тобі не місце в тому закутку. То звідки ти? Що ти там робила?

Я почула клацання батога й здригнулася.

— Не змушуй мене питати вдруге.

Я прикусила губу, щоб притримати істеричний сміх. Невже цей чоловік справді *відшмагає* мене? Мене, яка зовсім недавно була принцесою Камелоту й королівською фейрі.

Можна й відповісти, подумала я. Ну, звісно, не правду.

— Не знаю, — збрехала я.

Я не збиралася казати йому, що впала з іншого світу після того, як знищила власного діда, який, можливо, був тим, що в моєму світі найближче до бога. До того ж, чим би я це не зробила, я була майже певна, що воно сюди зі мною не потрапило.

Раніше я не хотіла цього визнавати, але правда була така... я відчувала себе слабшою. Дивно порожньою. Чи наважуся сказати? Смертною.

Але щось у мені безсумнівно привернуло увагу цих солдатів. Вони казали, що я інша. Що саме мене відрізняло?

— Чому ви мене забираєте? Ви завжди так чіпляєтеся до невинних жінок, яких знаходите на дорозі?

Якусь мить він мовчав.

— Ти говориш так, ніби не знаєш, хто я. Що ти робила в тому місці?

— Заблукала, — безтурботно відказала я. — І я не знаю. Хто ви, мається на увазі. А мала б? Знати вас, я маю на увазі? Крім того, що ви гад?

Він буркнув, ніби роздратований, але батога не підняв.

— Мені просто не віриться, що ти справді така неосвічена. Але гадаю, незабаром ти й так дізнаєшся все, що треба, — загадково мовив він. А тоді я почула: — О, трахни ж його...

Я підняла очі й побачила солдата, що біг підтюпцем до нас. Він був дрібної, тендітної статури, а на обличчі мав круглі дротяні оправи зі склом. Окуляри. Я бачила їх у деяких вельмож удома. Я цікаво поглянула на нього, а він витріщився на мене у відповідь, наче скам'янівши.

— Мій принце, — видихнув він. — Мені сказали, що ви знайшли... — Він зиркнув на мене. — Знайшли жінку, що викликає інтерес.

— Можна й так сказати, — протягнув принц. — Вона не така вже й цікава, Люціусе. Скоріше, нудна.

Я проігнорувала шпильку.

— Але... її волосся, — захекано проказав солдат на ім'я Люціус. — Колір. Це неймовірно. Абсолютно неймовірно, мілорде.

Знову це? Отже, річ таки у волоссі. Я торкнулася голови. Мені розповідали, що моя мати-фейрі мала яскраво-пурпурове волосся. Хоча її волосся я ніколи не бачила. Вона померла, народжуючи мене.

Порівняно з ним моє волосся, здавалося, зупинилося на тьмяному, іржавому червоному.

Не раз, дивлячись у дзеркало вночі, я згадувала моркву. Зараз кучері були сплутані й скуйовджені. Мої пальці смикали їх, але марно. Мені був потрібен гребінь. Щітка. І гаряча ванна. Від думки про чистоту й тепло з моїх губ зірвався тихий стогін.

— Принце Дракгарроу, ви хоч уявляєте, що це означає? — голосно прошепотів Люціус. Я вже почала думати про нього як про такого собі секретаря. Підлещувався він достатньо, щоб ним бути. — Ви мусите відвести її до двору. Адже вона навіть може бути...

— Про це пізніше, — урвав принц-командир. — Я вже послав вісника вперед, — неохоче додав він.

У його голосі була напруга, що промовляла мені: він добре знає, що має на увазі інший. Просто не хоче цього визнавати. Поки що. Чому? Що в мені було такого?

— Чудова новина, мілорде. Чудова. Я знав, що можна покластися на вашу мудрість. — Я відчувала, як очі підлесливого секретарика свердлять мене. — Не можу й уявити, який це спричинить переполох. Подивіться лише на неї, мій принце, її волосся справді... ну, *руде*.

— Так, я бачу, Люціусе, — гаркнув принц Дракгарроу. — Я маю очі. Руде волосся. Воно справді руде. Ну що ж, ми беремо її з собою. Двір розслідує, що означає її вигляд, і вирішить справу. Все це страшенно нудно. Тепер нам доведеться повернутися раніше, не закінчивши розслідування щодо села. Але що вдієш? Я живу, щоб служити. — Я мало не чула, як він закочує очі від роздратування.

— Даруйте. Я вас нудьгую? — просичала я, обернувшись до нього. Я смикнула ланцюги. — Гадаю, це звичайний день для

вас. Водити людей у кайданах.

Він мене проігнорував.

— Дуже добре. Як скажете, мілорде, — квапливо мовив секретар-солдат, так само не зважаючи на мій вибух, але кинувши на мене приголомшений погляд. — Для мене велика честь бути у вашому товаристві, коли ви повертаєтеся з таким почесним бранцем.

— Я не бісів *бранець*, — загарчала я, крутнувшись до чоловіка.

Секретар охнув і позадкував, спіткнувся об камінь і ледь не впав.

Позаду мене Дракгарроу пирснув. Перша ознака, що він може бути чимось подібним до людини, яку я бачила. Я озирнулася й свердлила його поглядом.

— Постарайся втримати рівновагу, Люціусе, — протягнув юний лорд. — Вона просто ще одна чуморо́дна, а не єдиноріг.

— Звісно ж, ні! Вона може бути набагато важливішою за будь-яку міфічну істоту з легенд, — пискнув Люціус, розчепіривши руки, щоб не втратити рівновагу. — Хоча, звісно, існує зв'язок між...

— Ця розмова стає нудною. Дивись. — Русявий чоловік показав уперед. — Ми наближаємося до міста. Справа скоро вирішиться.

Люціус шмигнув геть, збуджено щось бурмочучи собі під ніс.

Я подивилася туди, куди він вказував, і набрала повітря. Ми дісталися вершини високого пагорба. Унизу лежало місто.

Я прийшла із замку, що ширяв у небі. Я використала могутню магію, щоб скинути його на землю й убити тих, хто там жив.

Вже тоді це здавалося таким давнім. Таким неможливим.

Та попри чудеса, які мені довелося бачити, я могла чесно сказати: нічого подібного до того, що лежало перед нами, я не бачила.

Саме місто було збудоване в дрібнішому масштабі, ніж я чекала, але все ж виглядало величним і заможним. Воно лежало на краю темного, неспокійного океану, де буремні води плескалися об білі піски. За межами міста три величезні залізні мости тяглися до трьох скелястих островів.

На першому острові, наче біле гніздо на темній скелі, стояла споруда з яскравого, блискучого каменю. Вона мерехтіла, мов світла перлина, проти бурхливих сірих хвиль і швидко темнішого неба. Високі вузькі шпилі заповнювали її середину, а навколо здіймалися стрункі, граційні колони.

На другому острові замок із вежами й арками темного, ніби ониксового кольору звивався до неба формами й під кутами, яких, здавалося, не мало бути, нагадуючи мені гострі, загнуті ікла великого кам'яного звіра.

Третій, останній острів тримав найбільшу будівлю з усіх, і, як я підозрювала, найдавнішу. Здавалося, вона постала з мішанини епох і стилів, і нагадувала замок чи величезну фортецю. Споруда розкинулася, мов павутиння, звиваючись назовні від скупчення шести веж, кожна з іншого матеріалу й іншої будови. Єдине, що надавало будівлі, чим би вона не була, відчуття цілісності, — це колір. Усі матеріали були темно-багряні, майже чорні.

Я ретельно стримала риси обличчя, не видаючи вражень. Якщо мій викрадач може грати в нудьгу, то й я так зумію.

— Що це? — спитала я, намагаючись звучати байдуже. — Як зветься те місто попереду?

— Місто? — Я вловила нотку роздратування в його голосі. — Це не просто місто.

Я знизала плечима:

— Тоді столиця. Яка різниця?

— Яка різниця?

На мій подив, я почула, що він зіскакує з коня позаду. За мить він уже був біля мого ліктя й крокував поруч.

— Це, дівчино, не місто, а столиця Санграти. — Я відчувала його погляд на своєму обличчі. — Чесно кажучи, якщо ти шпигунка з прикордоння, то найгірша з усіх, яких я бачив. Як можна не знати Вейлмар?

— О, а ви часто ловите шпигунів? — Я окинула його поглядом, дозволивши очам затриматися на чорному плащі й бездоганних обладунках. — Ви не схожі на того, хто бруднить руки.

— Ти про мене нічого не знаєш, як ми вже з'ясували, — огризнувся він.

Я нахилила голову:

— Я знаю, що ви шляхетні. Що ви звикли віддавати накази, а не виконувати їх. Що ви звикли, що люди роблять вашу волю, а не що вам доводиться працювати, щоб отримати бажане. Гадаю, мені цього досить.

Він мовчав.

— Той чоловік, якого ви вбили. Барнабас, — наважилась я. — У ньому було щось дивне.

Він пирхнув.

— Окрім очевидного, — кинула я. — Його зуби. Вони були... видовжені. Мені здається, він хотів... мене вкусити.

Русявий принц розреготався:

— Он як?

— Не бачу, що тут смішного... — почала була я. Тоді замовкла.

Він холодно усміхався мені згори вниз, усміхався, якщо це можна так назвати, вперше. З трохи розтуленими губами я по-

бачила, що його різці ще довші, ніж у Барнабаса, і звужуються до гострих, витончених вістер.

— Ікла, — глухо мовила я. — У вас ікла.

Він скривився:

— Не кажи, що не чула про високородних там, звідки ти. Бо інакше я справді гадатиму, що ти впала з неба. Або надто сильно вдарилася головою об камінь. — Він примружився. — Або випила зайвого? — Рука метнулася вперед, і він боляче стукнув мене збоку по голові.

— Ай! Я нічого не пила, дурню! — вигукнула я.

— Дурень я, а пусто в голові в тебе. — Він похитав головою.

— Я колись читала уривок у книзі... — почала я.

— О, ти вмієш читати? Я без слів.

Я не зважала:

— Там ішлося про істот із гострими зубами, що пили кров. Вони не могли виходити на світло дня. Нападали вночі, висмоктуючи жертв досуха. Вони жили довго. — Я скосила на нього очі, зі всією безнадією сподіваючись, що він скаже: книга помилялася.

— Що ж, три з п'яти не так уже й погано, — зауважив він. — Ми можемо ходити при світлі, як ти бачиш. — Він показав на небо, на згасаюче вечірнє сонце, що виглянуло з-за хмар. — Ми живемо довго.

— Але ви... п'єте людей? — Я витріщилася на нього, намагаючись приховати жах у голосі. — Ви п'єте кров?

Він усміхнувся, жорстоко й повільно:

— Ми вампіри. Це наша природа.

— Тож ви що? Ведете мене до своїх, щоб висушити?

Він потягнув руки над головою, а я намагалася не дивитися на м'язи, що перекочувалися під темним плащем:

— Можливо. Хто знає, що вони з тобою зроблять? Бути висушеною це честь, знаєш.

Я не могла збагнути, жартує він чи ні. Чомусь сумнівалася. — Ви чудовисько.

Він ухмильнувся:

— Припини, ти ображаєш мої почуття, чумородна.

— Не прикидайтеся, що вони у вас є, — відрізала я.

— Твоя правда. Вони слабкість, тому не прикидатимусь.

— Навіщо вам мене кудись вести? Чому не залишити мене там, де ви знайшли?

Його губи скривилися:

— На купі трупів? Я б подумав, що ми робимо тобі послугу.

Я підняла зап'ястя:

— Ах так, якби ж усі чоловіки були такі ввічливі, як ви, — іронічно мовила я, брязнувши металевими ланцюгами. — Я просто вбита добротою.

Його рот сіпнувся:

— Багато жінок благали б опинитися на твоєму місці. Хіба що не тоді, коли йдуть такою запиленою дорогою...

— Я не хочу чути про ваші огидні сексуальні подвиги, — мовила я, скривившись від відрази. — Бережіть свою хвальбу для своїх людей. Їм байдуже, чи ви вигадуєте казки про жінок, яких прив'язуєте до ліжка.

— Мені не потрібно вигадувати історії, — огризнувся він, схоже роздратований.

Я закинула волосся за плече, але промовчала.

Я відчувала, як якусь мить він дивиться на ті руді коси. Нарешті він сказав:

— Ти питала, чому ми тебе беремо? Ну, ти чула, що сказав Люціус.

— Через моє волосся? Досить дурна причина.

Він пирхнув:

— Згоден.

Я глянула на нього:

— Згодні? Ну тоді… відпустіть мене.

— На жаль, річ не лише в моїй вподобі щодо кольору волосся. Я міг би вважати твої іржаві локони негарними, — злостиво мовив він. — Але справа не в моїй особистій вподобі.

— Слава зіркам, — прошепотіла я собі під ніс. — Я не хочу, щоб ви знаходили мене бажаною. М*ілорде*. — Я бризнула сарказмом на ці два останні слова.

Він мене проігнорував.

Через хвилину-дві я не витримала:

— Гаразд. А що ще? Окрім волосся? Ви сказали, що я чумородна. Що це означає?

Він зиркнув на мене:

— Усі смертні чуморідні. Ти явно не вампір. Але є… відмінності. Ти не звичайна смертна. Твої вуха, наприклад. Вони незвичайні.

Я торкнулася пальцем кінчика вуха й відчула його гостроту. Глянула на його:

— У вас круглі.

— У всіх наших круглі, — мовив він, показуючи на солдатів попереду. — Я ніколи не бачив таких гострих вух, як у тебе. Вони впадають в око.

— І все? Отже, я народилася з рудим волоссям і дивними вухами! І це причина мене красти? — вигукнула я, і голос мій почав підвищуватися.

— Є й інше, — повільно мовив він, не відводячи від мене очей. Він обвів поглядом моє тіло, і попри себе я відчула, як мої щоки червоніють. — Інші риси твого вигляду.

Я наїжачилася:

— Які, наприклад?

— До того ж я тебе не крав, — сказав він, розвертаючись, щоб знову сісти на коня. Очевидно, розмова закінчилася. — Ти й так ніколи не належала *собі*.

Моя щелепа відвисла:

— Перепрошую?

— Ти належиш Санграті. Ти належиш будь-якому високородному, що забажає тебе взяти. Як сказав Люціус, це честь, коли тебе помітить хтось із Благословенної Крові. — Він усміхнувся стиснутими губами. — Ти *маєш* почуватися гордо.

Санграта. Отже, так звалася ця земля.

Частина мене прагнула поставити цьому так званому принцу інші питання. Наприклад, як його звати. Чи що означають місця на трьох островах попереду. Що вони такі? Чи ми туди йдемо?

Але я вирішила, що наша ворожа перепалка тривала вже досить довго. Я облизала губи, потріскані від годин ходьби без води і спочинку, і мовчки пішла далі.

Коли ми обходили місто Вейлмар по краю, невдовзі стало ясно, куди веде наш справжній шлях.

Острів у центрі трійці. Замок із ониксового каменю.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/on-wings-of-blood/